

A Marosvásárhelyi Volt Zsidónegyed Egy Utcája Régen És Napjainkban

A Fő tér közepén, a jobb oldali sarokházban volt nagyapámnak, Mestitz Mihálynak az első bútörüzlete az 1850-es években. A házasságkötő teremnél -- ahogy bemegy az ember a kapun, mindjárt a kapu alatt, balra a második kép -- van ez a falra festett festmény [ami a felső képen látható]. Nem tudom, ki festette a képet. A nagyapa idejében így nézett ki a Kossuth Lajos utca [a szemben lévő utca] és a ház, még az is látszik a képen, hogy a házra fel volt valamikor írva: Mestitz Mihály és fiai.

Eleinte az egész ház az övé volt. A kapunak mind a két oldalán volt kirakat, az egyik oldalán volt a bútörüzlet, utána volt a kárpitosműhely. Baloldalt az udvaron volt az egyik raktár, a másik lent volt a Grivita utcában. Nagyon szép bútorokat árultak, presztízs volt, hogyha Mestitzéknél csinálták a bútorokat, akkor biztosan jó volt. Például a háború után, amikor a második kórházba vittek, az orvos emlékezett a nevemre, hogy látta az öccsééknél a bútorokon ezt a nevet.

Amikor már nagyobb lány voltam, és beszélgettünk, mindig azt mondtam, hogy három dologtól félek: a németektől, a Kossuth Lajos utcától és a ráktól. De akkor még nem tudtuk, hogy mit tesznek velünk. Valami megérzés volt. Voltak olyan félelmek, amiket éppen úgy nem tudtam megmagyarázni soha, mint ahogy nem tudtam a németektől való félelmemet sem megmagyarázni. Egyébként most a Kossuth Lajos utcában lakom.